

SEXTÁN SÖNGVAR FYRIR SÓPRAN OG TENÓR

Hallveig Rúnarsdóttir sópran

Elmar Gilbertsson tenór

Snorri Sigfús Birgisson píanó

Ljóð: Kristján Hreinsson

Tónlist: Þorvaldur Gylfason

Lágstemmdar línur

Í dökkgráu húminu hafaldan suðar,
á háværa vindana komið er los
er fannhvítur engill á gluggann þinn guðar
með glampa í augum og heillandi bros.

Er vindarnir gnauða svo glaðir og léttir,
þitt gangverk í brjóstinu tifar svo ört
því engillinn kemur og flytur þér fréttir
af framtíð sem bæði er himnesk og björt.

Þú horfir í augun á englinum þínum
hann opnar þér leiðir að huglægri sýn
og flytur þér hlýju í lágstemmdum línum
úr ljóði sem framtíðin orti til þín.

Þegar ljóðið lifir

Þreyttur, veikur, sár og svangur
sit ég einn með minni raun.

Þetta eru lífsins laun.

Litlu hef ég áfram þokað
en öllum leiðum mínum lokað.

Nú læðist að mér hugarangur.

Mín tröð var lögð um tímans hraun.

Úr augsýn minni er nú farið
allt það fólk sem hjá mér stóð.

Aðeins þetta litla ljóð
lifir meðan holdið dofnar.

Er hjarta lamast, hugur sofnar
þá heyrir vitund lokasvarið

er leggst til hvíldar lífsins glóð.

Þegar ljóðið lifir

Til mín engri björg ég bifa
er berst með draumum holdið kalt.
Mér er leyft að muna allt,
hver minning verður ljóð og saga,
ég átti forðum fagra daga,
hér fannst mér gott að lifa
þótt löngum væri lánið valt.

Móðurminning

Hjartans eldur hefur brunnið,
horfið það sem áður var,
lífsins starf svo lengi unnið
með ljósi margan ávöxt bar.

Þú sem gafst mér ást í æsku
sem entist vel á lífsins braut,
í faðmi þínum frið og gæsku
fann ég leysa hverja þraut.

Þú sem gegnum unglingsárin
áhyggjurnar mínar barst,
þú sem vildir þerra tárin,
í þjáningu mitt skjól þú varst.

Þú sem barst þinn harm í hljóði
hræddist ekki dauðans mátt.
Er falla tár, með fögru ljóði
ég fæ að kveðja þig í sátt.

Við glugga um nótt

Ég sest á stól við gluggann en sé þó ekki út
því einsemd mín á skjól í ljóðsins línum
og sorgmædd milli trjána er nóttin niðurlút
í nóturlegri kyrrð í garði mínum.

Ég veit að nóttin ráfar um snjóinn köld og klökk
er kvelst ég einn með efasemd og syndir
og núna skynjar sálin í myrkri – djúp og dökk
að dagar ástarinnar voru blindir.

Nú skelf ég einsog hrísla sem rokið faðmað fær,
nú flögra burt öll yndislegu brosin.

Ég sé að draumkennd rósin á köldu gleri grær.
Á glugga mínum eru tárin frosin.

Ekkert að óttast

Er göngum við veginn sem liggur um lífið að dauða,
þá látum við tár okkar falla í minningasafn.

Nú heyrir þú einmana vindinn hjá glugganum gnauða
er grúfir þitt hjarta í myrkri sem vængbrotinn hrafn.

Í sjúkdómsins fjötrum nú deyfir þú harminn í hljóði
og heldur sem fastast í svefninn sem skjólgóður er
og minningabrotin þú fægir með táranna flóði
því fegursta sálin í heiminum ljómar í þér.

En þegar þú vaknar þá eignast þú andlegan tengil
er eilífðin hvíslar að þér gegnum stormanna gný
og hjartað þitt breytist í frjálsan og fannhvítan engil
sem flýgur mót ljósi í veröld sem alltaf er hlý.

Minn eilífi draumur

Ég sakna þín auðvitað aldrei of mikið
en ávallt ég þrái þinn hlýjasta feld
er sé ég á rúðunni saltið og rykið
og svartnættið hrópar á draumanna eld.

Ég hlusta á gnauðið hjá glugganum mínum,
í glerinu speglast mín flöktandi mynd
og draumarnir birtast í dulráðum sýnum
sem draga mig niður í huglæga lind.

Minn eilífi draumur

**Mitt eðli er lögmál sem enginn mun brjóta
og eld minna drauma skal hjarta mitt þrá.
Hér fæddist ég ekki og fæ þess að njóta
að feigðin mun aldrei í sál mína ná.**

**Svo er það víst ekkert sem sálin mín saknar
er sekkur mín hugmynd í iðandi straum
því hjarta mitt sofnar ef veröldin vaknar
og vitund mín breytist í eilífan draum.**

Lífsblóm

Hið fegursta líf hérna færð þú að gjöf
svo fullkominn ávöxt þú berir
og verður því síðan frá vöggju að gröf
að vanda það allt sem þú gerir.

Er veraldar næringu hlýtur þitt hold
af hugsun skal sálin þín dafna,
svo öðlast þú visku úr ástríkri mold
ef ætlar þú reynslu að safna.

Og frelsi þitt verður sem frjókorn í blæ
er faðmar þig eilífðar drómi,
þá veistu að lífið er viskunnar fræ
sem verður að fallegu blómi.

Leiðin liggur heim

Hérna er landið sem forðum svo fallegt ég sá,
fjöllin sem haustkaldir vindarnir náðu að sverfa,
lognríka myrkrið sem svefnvana sálin mín á
sælunnar fót mál sem hvorki mun eyðast né hverfa.

Hérna er húsið sem eilífa gæfu mér gaf,
gróskunnar vitund sem spor mín að foldinni dregur,
eldur sem lýsir upp draumanna dulúðarhaf,
djásnið í hjartanu, andanna fegursti vegur.

Leiðin liggur heim

Birtan frá arninum hlustar á loganna ljóð,
léttfættur reykurinn svífur mót himneskum skuggum,
sólgulir bjarmarnir daðra við dýrðlega glóð,
dansandi stjörnumar speglast í gegnsæjum gluggum.

Aftur fær hugur að leika um æskunnar land;
litanna dásemd sem hjartað í fyrndinni kvaddi,
aftur fer hugur um fjörunnar fegursta sand
sem fýkur í hita en sefur í brennandi gaddi.

Fagur engill fylgir þér

Það svífur engill yfir þér
er inn í þennan heim þú fæðist
að morgni lífs er myrkrið fer
og máttur ljóssins bjarta glæðist.

Hann verður þér sem lífsins lag,
það leikið er á hjartans strengi
um fagra nótt og fagran dag
það fær að hljóma vel og lengi.

Hvert augnablik mun sál þín sátta
við sannleikann sem lífið færir,
þú hljóta skalt þann hreina mátt
sem hugsun þína endurnærir.

Fagur engill fylgir þér

Og þó að nóttin næði köld
og nái lífsins mynd að breyta,
þótt fjúk og stormar fái völd
mun fagur engill skjól þér veita.

Sem söngur lífsins hljómar hér
þitt hjartalag á björtum degi
því fagur engill fylgir þér
fótmál hvert á lífsins vegi.

Fögur mynd

Við Hljómskálann hún stóð með ljósa lokka,
með líflegt bros og fagurrauða vanga,
í skugga sýndu augun yndispokka
er áfram veginn þráði hún að ganga.

Hún orðum skáldsins hug og hjarta veitti
er húmið læddist undan faldi skýja
en votum strætum brosið hennar breytti
í bjarta veröld – ilmandi og hlýja.

Fögur mynd

Og ástin varð sem taumlaus táraflaumur
er tilfinning fann skjól í þeirra sálum
og skáldið sá að lífsins djarfi draumur
með dulúð eyddi öllum vandamálum.

Á móti farsæld votu strætin virtust
með vonarglætu sálin þeirra teyma.
Það var um ágústnótt að englar birtust
og ortu ljóð sem hjörtun fá að geyma.

Tónlist hjartans

Ástin er tónlist hjartans; svo hlý og blíð,
hljómurinn verður sem ljós í okkar sálum,
í æðum og taugum hún lifir svo ljúf og þíð
leikin og sungin á öllum tungumálum.

Söngur um gæsku iðar hvern æviveg,
unaður hjartans er vafinn tónaflóði,
hljómkviða lífsins; einlæg og yndisleg,
orð hennar birtast í tímans langa ljóði.

Tónlist hjartans

Eldur í æðum vekur svo djarfan dans
er dásemdin strýkur streng með sálarboga,
vitundin skynjar kraftaverk kærleikans
og kliðmjúkir tónar í hjörtum fá að loga.

Ástin er tónlist hjartans; svo hlý og blíð,
hljómurinn verður sem ljós í dagsins önnum,
í æðum og taugum hún lifir svo ljúf og þíð
leikin og sungin af þýzkum listamönnum.

Vilji vindsins

Þú manst þann dag er vindur vakti þig
og vonarglætan braust á milli skýja,
og vitund þín var afar sáttt við sig,
þá sóttu að þér bæði ljós og hlýja.

Þig vindur fékk um táradalinn teymt,
hann tekið hafði blóm úr þínu beði,
þitt hjarta fann að vart þú gast því gleymt
sem gerðist þegar máttur vindsins réði.

Vilji vindsins

En skuggi dagsins fær að fylgja þér
er ferð þú ljóssins veg mót tímans hjóli.
Þú skilur best hver vilji vindsins er
ef vaknar lítið fræ í hlýju skjóli.

Með vindsins hjálp þú finnur fagran stað
og fræið þitt mun verða þar að blómi.
Þú skynjar það sem líf þitt leitar að
því lognið býr í vindsins endurómi.

Við gröfina þína

Svo máttvana grét ég við gröfina þína
í gær þegar sólin í hafdjúpið hvarf,
þá vildi ég sýna þér sorgina mína;
þá sárustu gremju sem hlaut ég í arf.
Ég heyrði í vályndum vindinum hvína
á vegi sem geymir þitt lífstíðar starf.

Þótt fráfall þitt ýtti hér flestu úr skorðum
og fortíðin breyttist í minningahyl
þá hvíslaði hafgolan einlægum orðum
og unaði kærleikans gerði ég skil,
og sálin mín skynjaði frið einsog forðum
er fann ég í hjartanu birtu og yl.

Við gröfina þína

Er hafgolan dansar með draumana sína
ég dásama birtu sem hverfur svo fljótt.
Og næst þegar græt ég við gröfina þína
skal gleði mín rísa sem dagur af nótt,
því þá mun ég sættast við sorgina mína
og sjá þínar minningar gefa mér þrótt.

Vonarglæta

Í beiskri sorg er tungu minni tamt
að tala vel um vonarljósið skærast
þó skynja ég að sárast finnst mér samt
að sakna þess sem hjartanu er kærast.

Er sorgin fær um allar æðar streymt
og undir niðri biturð nær að krauma
þá finnst mér best að geta ekki gleymt
því góða sem í fortíð vakti drauma.

Vonarglæta

Um alla drauma mína segja má,
þeir myndu rætast ef þeir bara gætu
því skynja ég að hjartað alltaf á
svo yndislega fagra vonarglætu.

Já, vonarglætan dafnar dásamleg
er dökkir skuggar yfir lífið færast.
Með minningar um sólskin sofna ég
og sakna þess sem hjartanu er kærast.

Sagan

Nú sögu þér ég segi
er sól á fögrum degi
fær litað lífsins vegi
og leiðsögn veitir þér.
Og sagan gleði geymir
og góða sál sem dreymir
um ást í heimi hér.

Svo svífur orðayndi
á undan ljúfum vindi
þá leikur allt í lyndi
hjá lífsins fögru sál
sem opnar gáttir allar
með orðræðu sem fjallar
um hjartans bjarta bál.

Sagan

Og saga þessi sýnir
að sælan hugann brýnir
og enginn áttum týnir
sem alúð virða kann.

Og sagan vonir vekur,
hún völd í hjarta tekur
og kveikir kærleikann.

Og sagan svífur víða
sem söngur, laus við kvíða,
hún er sem brosið blíða
er bjarta sólin skín.

Á sönnum sæludegi
með sátt á lífsins vegi
nú sögð er sagan þín.

Ljúfur leikur

Ég lék með þér í sandi er fjörugrjótið grét
og gráhærð nóttin kynntist dauða sínum
en minninganna máttur
við morgunroðann virtist vera sáttur
og þegar máninn færði sig um set
úr söngleik dagsins, djúpt í huga mínum,
var fluttur fyrsti þáttur.

Ljúfur leikur

Og þú í faðmi mínum, varst morgunbirtan blíð,
er blærinn orti ástarljóð í sandinn,
þá áttu hjörtun ungu
það afl sem vildi bifa fargi þungu.
Á meðan við þar lékum langa hríð
þá lifnaði af dvala sagnarandinn
og sælir fuglar sungu.

Ljúfur leikur

Á meðan vonin orti í fjöru falleg ljóð
í fjarska mátti heyra rokið gnauða.

Er aldan klettinn kyssti,
hún kröftug orð í yfirborðið risti
sem túlka máttu andans dýra óð
um átökin á milli lífs og dauða,
þá var sem vonin brysti.

Ljúfur leikur

En sál mín fékk að stara í ástrík augun þín
er æstur stormur lék á hafsins bárum.

Í skjólin flest var fokið
er fjörugrjótið sætti sig við rokið.

Og núna finnur hlýju hugsun mín
er hjartað skynjar söng frá liðnum árum.

Já, senn er leiknum lokið.

Vertu hjá mér

Vertu hjá mér vinur
því vært nú sofa fjöllin
á meðan stormur stynur
og stækkar vetrarhöllin.

Við skynjum kaldan klaka
og kyrrð er vötnin frjósa,
um stund við viljum vaka
í veröld norðurljósa.

Við eigum ósk sem hylur
ísköld klakabrynja
þegar þungur bylur
þarf sinn harm að skynja.

Er vetrarhöllin hrynur
þá hlýnar okkur báðum,
já, vertu hjá mér vinur
því vorið kemur bráðum.

Bros

Ég man þá stund í miklu frosti
á miðjum degi
að falslaus við mér fegurð brosti
á förnum vegi.

Og svo var það á sumarengi
er sönn var hlýja
að birtist sól og brosti lengi
hjá bökkum skýja.

Ég brosið læt í veðri vaka
og vonin lifir
en þegar kemur bros til baka
þá birtir yfir.